

lovlige repræsentanter for Kina i FN og øjeblikkeligt at fjerne Chiang Kai-sheks repræsentanter fra den plads, som de ulovligt beklæder i FN og i alle dertil knyttede organisationer.“

3. Endelig forelå der et af Italien udarbejdet resolutionsforslag om *oprettelse af en ad hoc komité* til undersøgelse af spørgsmålet. Resolutionsforslaget, der var fremlagt sammen med Belgien, Bolivia, Chile og Trinidad-Tobago, havde følgende ordlyd:

„Generalforsamlingen,

som har behandlet spørgsmålet om Kinas repræsentation,

som mener, at en løsning på problemet om Kinas repræsentation, der er i overensstemmelse med FN's pagt og sigter mod universalitet, vil fremme FN's formål og styrke organisationens evne til at opretholde international fred og sikkerhed,

som mener, at dette komplicerede spørgsmål kræver den mest indgående behandling for at åbne vejen for en passende løsning, der tager den foreliggende situation og de politiske realiteter i området i betragtning,

1) *beslutter* at oprette en komité af medlemsstater, som skal udpeges af Generalforsamlingen med den opgave at udforske og undersøge situationen i alle dens aspekter for at kunne fremsætte passende anbefalinger til 22. Generalforsamling for en retfærdig og praktisk løsning af spørgsmålet om Kinas repræsentation i FN i overensstemmelse med pagtens principper og formål;

2) *opfordrer* alle vedkommende regeringer til at yde komiteen bistand i dens søgen efter en sådan løsning.“

Canada og Chile havde underhånden udarbejdet lignende udkast, der dog ikke blev fremlagt; ifølge det canadiske udkast skulle Generalforsamlingens præsident undersøge mulighederne for en midlertidig løsning på basis af en ordning, hvorefter Folkerepublikken Kina får sæde i Generalforsamlingen og Sikkerhedsrådet og Republikken Kina i forsamlingen, medens det chilenske forslag indebar, at et eventuelt ad hoc udvalgs undersøgelser ikke måtte præjudicere Republikken Kinas ret til fortsat medlemskab af FN.

II. Debatten.

Under debatten fremførtes de fra tidligere Generalforsamlinger velkendte argumenter for at lade Folkerepublikken indtage Kinas plads i FN, nemlig at Peking-regeringen var Kinas lovlige regering og derfor havde ret til at repræsentere Kina også i FN, at der ikke var tale om at optage et nyt medlemsland under betingelserne i pagtens artikel 4, men alene at fastslå, hvilken regering der taler for det kinesiske folk, at universalitetsprincippet kræver, at den kinesiske befolkning på fastlandet, som udgør knap $\frac{1}{4}$ af verdens befolkning, repræsenteres i FN, og at det var nødvendigt, at Folkerepublikken Kina deltager i de i FN løbende forhandlinger om nedrustning, ikke mindst efter at Folkerepublikken for nylig — med Guineas ord: som den første ikke-hvide nation — havde bevist, at den var i stand til at fremstille og affyre atomvåbenbærende raketter.

Argumenterne *imod* Folkerepublikkens repræsentation i FN var også stort set gentagelser fra tidligere år, nemlig at Pekingstyret både i ord og handling havde vist, at det ikke gik af vejen for at anvende voldelige eller undergravende midler for at opnå sine mål, at FN ville blive svækket og måske lammet, dersom Folkerepublikken fik sæde i FN, at adgang til FN ville opmuntre Peking til at fortsætte sin uacceptable politik, at de nylige politiske udrensninger under den såkaldte kulturrevolution og urolighederne forårsaget af den „Røde Garde“ rejste spørgsmålet om, hvorvidt Peking-regeringen kunne betegnes som det kinesiske folks sande repræsentant, samt at Folkerepublikkens repræsentation i FN ikke burde gennemføres på Formosa-Kinas bekostning. Malaysia rejste spørgsmålet om, hvorvidt Folkerepublikken overhovedet kunne blive repræsenteret i Sikkerhedsrådet uden en egentlig ændring af FN-pagten, idet pagtens artikel 23, stk. 1, udtrykkeligt nævner „Republikken Kina“ og ikke blot „Kina“ som et af Sikkerhedsrådets faste medlemmer, medens f. eks. Moskva-deklarationen af 30. oktober 1943 alene henviste til „Kina“s regering.

Af største interesse var formentlig den canadiske udenrigsministers indlæg særlig på baggrund af forlydende om, at den canadiske regering overvejer at anerkende